

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Mgr. H. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou A., so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. P. T., proti odporkyňi **Ing. K. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. E. K., advokátom v B., o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 5 C 79/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2011 sp. zn. 11 Co 19/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporkyňi náhradu trov dovolacieho konania 104,30 € na účet JUDr. E. K. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 16. decembra 2009 č. k. 5 C 79/2007–239 konanie v časti o návrhu pôvodného navrhovateľa 2/ J. M., ktorý v priebehu konania zomrel, zastavil (§ 107 ods. 1 O. s. p.), návrh navrhovateľky v plnom rozsahu zamietol a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 151 ods. 4 O. s. p.). V odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania, najmä znaleckého posudku, vyplýva, že dochádza k zásahu do súkromia navrhovateľky tým, že odporkyňa má na svojom (bezprostredne susediacom) rodinnom dome umiestnených cca 12 kamier. Z toho 3 kamery, umiestnené na severnej strane domu odporkyne (sporné kamery), monitorujú čiastočne pozemok navrhovateľky, a to v rozsahu, čo predstavuje spolu zo všetkých 3 kamier výmeru 408 m², pričom aktívne snímanie kamier reagujúce na pohyb, nezaberá žiadnu časť pozemku navrhovateľky. Ani jedna z týchto 3 kamier sa nenachádza

nad pozemkom navrhovateľky. Odporkyňa kamery na svojom rodinnom dome umiestnila až po krádeži kotla spolu s regulátorom a príslušenstvom z rodinného domu, teda neumiestnila ich bezdôvodne a v žiadnom prípade nie z dôvodu, aby snímali majetok a súkromné priestory navrhovateľky. Súd dospel k záveru, že uvedené konanie odporkyne (spočívajúce v umiestnení kamier na svojom rodinnom dome a následné snímanie okolia domu, vrátane časti pozemku navrhovateľky), nie je neoprávneným zásahom do práv navrhovateľky aj z dôvodu, že aktívne snímanie kamier reagujúce na pohyb nezaberá žiadnu časť pozemku navrhovateľky. Pri svojom rozhodnutí vychádzal z nastavenia kamier, ich monitorovania tak, ako boli nainštalované na to oprávnenou firmou, ako aj zo skutočnosti, že ochranu nehnuteľnosti odporkyne nemožno zabezpečiť pomocou iného typu kamier (ako vyplýva zo záverov znaleckého dokazovania). Preto konanie odporkyne nemožno hodnotiť inak, ako nevyhnutné a z predchádzajúcich krádeží z jej rodinného domu vyplývajúce právo na ochranu vlastníctva a plnenie aj všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415, § 517 Občianskeho zákonníka). Vo vzťahu k prípadnému excesu súd konštatoval, že o žiadny exces nešlo. Tri sporné kamery sú umiestnené tak, že snímajú zadnú časť domu odporkyne, odkiaľ došlo k (uvedenej) krádeži a snímajú len nepatrnú časť nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľky. Navyše pokiaľ by boli kamery umiestnené na inom mieste alebo natočené inak, neplnili by svoj účel, t. j. ochranu majetku pred krádežou, ako vyplýva zo znaleckého dokazovania, z ktorého súd vychádzal. Teda je nespochybniteľné, že odporkyňa svojím konaním neoprávnene nezasahuje do súkromia navrhovateľky a jej rodinných príslušníkov, ale ide o zásah v súlade so zákonom (§ 126, § 415, § 417 Občianskeho zákonníka). Nejde o zásah neprimeraný okolnostiam danej veci, lebo odporkyňa len v nevyhnutnom rozsahu, v medziach zákona, chráni svoj majetok (svoje vlastníctvo) a predchádza vzniku škody (krádežou). Preto návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby bola odporkyni uložená povinnosť odstrániť sporné kamery a zdržať sa umiestnenia akýchkoľvek snímacích zariadení na miesta, z ktorých bude nimi možné čo len sčasti snímať a vyhotovovať trvalý obrazový alebo zvukový záznam o predmetných nehnuteľnostiach, vyhodnotil za nedôvodný. Ďalšími skutočnosťami, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli, sa nezaoberal pre ich nadbytočnosť.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky (v zamietajúcej časti) rozsudkom z 27. septembra 2011 sp. zn. 11 Co 19/2010 rozsudok súdu prvého stupňa (v napadnutej časti) potvrdil. Uviedol, že súd prvého stupňa vo vzťahu k predmetu konania riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností

(§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., prihliadnuc na obsah spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd plne stotožnil (po skutkovej aj právnej stránke) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého zamietajúceho výroku rozsudku prvostupňového súdu, z ktorého dôvodu využil možnosť tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ ide o odvolacie námietky dodal, že navrhovateľka vo svojom odvolaní neuviedla žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe prvostupňového súdu, resp. o prípadnej nesprávnosti jeho rozhodnutia v napadnutej časti. Vo vzťahu k namietanej vade, ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom, poznamenal, že súd v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. V danom prípade súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté závery primerane vysvetlil. Preto z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa odvolacieho súdu skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie ako celok spĺňa parametre § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že umiestnením 3 kamier na severnej strane rodinného domu odporkyne susediaceho s nehnuteľnosťou navrhovateľky síce dochádza k zásahu do jej súkromia, avšak ide o zásah v miere primeranej dokazovaním zisteným pomerom. Zo záverov znalcov (Ing. J. R. a Ing. I. I.) jednoznačne vyplýva, že v prípade sporných kamier ide o statické kamery, ktoré nemonitorujú okolitý priestor trvalo, automaticky sa zapínajú a snímajú len pri pohybe v úzko vymedzenom priestore pri stene alebo okne nehnuteľnosti odporkyne s tým, že aktívne snímanie kamier reagujúce na pohyb nezaberá žiadnu časť pozemku navrhovateľky. Napokon závery súdom ustanoveného znalca v znaleckom posudku (č. 15/2009) sú náležite odôvodnené, podložené obsahom nálezu a nie

sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov. Konštatoval, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 151 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 4 O. s. p.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie odporkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa (v uvedenej časti) na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O. s. p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Namietala, že nedostatočným odôvodnením rozhodnutí súdov nižších stupňov bolo porušené jej právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). V dovolaní podrobne rozoberala skutkový a právny stav predmetnej veci, citovala celé skutkové a právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom, citovala jednotlivé články jej odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu a zdôraznila, aké nesprávnosti jeho rozsudku v ňom vytýkala a reakciu krajského súdu na ne, poukázala na súvisiace nálezy ústavného súdu a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odporkyňa navrhla dovolanie navrhovateľky zamietnuť, pretože odôvodnenie oboch rozsudkov splňa všetky zákonom a judikatúrou vyžadované požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia. Mala za to, že nie je daný dôvod dovolania ani na preskúmanie rozhodnutia v dovolacom konaní podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je

dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovolaním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa mohol odvolací súd odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. navrhovateľka nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ale nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je touto vadou postihnuté, ale len vtedy, ak rozhodnutie skutočne touto vadou trpí, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa), resp. nebola odstránená v rozhodnutí – postupe odvolacieho súdu.

Navrhovateľka namietala vadu tejto povahy v tom, že odvolací súd nielenže nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ale neposúdil ani jej odvolanie a argumenty v ňom uvedené, teda že sa „de facto“ odvolaním vôbec nezaoberal. Tým jej uprel možnosť domáhať sa nápravy rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa citovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa (uviedol, že „odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 212 ods. 3 O. s. p. – sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého zamietajúceho výroku rozsudku prvostupňového súdu, z uvedeného dôvodu využíva možnosť danú mu ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p.“) a na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov a nedôvodnosti odvolacích námietok (vrátane nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa) doplnil a zdôraznil aj ďalšie dôvody (čo mu § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje).

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o nedôvodnosti návrhu, ktorým sa dovolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, stručne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia (ako konštatoval aj odvolací súd), a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p., preto dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu v časti, proti ktorej nie je dovolanie prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnu úpravou

dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Tieto jej Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu zo 16. februára 2012, č. 1. 330) po 76,92 € spolu s režijným paušálom 10 € a 20 % DPH vo výške 104,30 € (§ 11 ods. 1, 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Navrhovateľka je povinná náhradu zaplatiť na účet zástupcu odporkyne vedený v Poštovej banke, a. s., č. ú. 20271449/6500.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová